

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **S. H. Z.**, Ev. č. X, narozený ..., státní příslušnost Pákistánská
islámská republika, t. č. v X
Zastoupený ustanoveným zástupcem Organizací pro pomoc
uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170
34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. OAM-8/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1

písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 2. 5. 2018.

2. Žalobce v úvodu žaloby namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „**správní řád**“), § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) a § 47 zákona o azylu. Dále namítal porušení čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgán nedostatečně odůvodnil nevyhnutelnost uložení tak závažného opatření, které je svou povahou zbavením osobní svobody žalobce, na ne zanedbatelnou dobu 110 dnů. V napadeném rozhodnutí scházejí přesvědčivé důvody, že v případě žalobce jde o opatření nutné, nenahraditelné jiným postupem, a navíc, že jde o opatření nutné po celou stanovenou dobu. Je nepravděpodobné, že by k pravomocnému ukončení azylového řízení, resp. ke ztrátě postavení žadatele o mezinárodní ochranu, došlo před uplynutím doby zajištění (110 dnů) nebo před uplynutím základní zákonné lhůty k vydání rozhodnutí (6 měsíců). Z rozhodnutí není zřejmé, jaké úkony bude se žalobcem po dobu 110 dnů v průběhu azylového řízení vykonat a zda je skutečně jeho omezení osobní svobody nutné.
4. Odůvodnění napadeného rozhodnutí dále obsahuje jenom zdůvodnění jakési „maximální“ délky doby, na kterou může být žalobce zajištěn, což je ale podle názoru žalobce zcela nevhodný postup, protože žalovaný je povinen žalobce zajistit na co nejkratší dobu (na dobu minimální) a v případě, že nadále trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, má správní orgán možnost toto zajištění prodloužit. Zajištění na maximální délku doby je tak proto v přímém rozporu s požadavkem na minimalizaci zásahu správních orgánů do základního práva fyzických osob na osobní svobodu.
5. I odůvodnění takové (maximální délky) doby zajištění ale podle názoru žalobce nesplňuje požadavky správního řádu na odůvodnění správního rozhodnutí, neboť zde uvedený text (poslední odstavec na str. 5 s pokračováním na str. 6) odůvodnění neobsahuje vůbec žádnou úvahu, vázající se k případu žalobce.
6. Je taktéž potřeba uvést, že žalovaný jaksi zmatečně v neprospěch žalobce konstatoval, že neuvedl žádné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu (což uvádí jako jeden z důvodů pro posouzení tzv. účelovosti podané žádosti o azyl), když žalobce, naopak, již od počátku svého zajištění uváděl svou obavu z návratu do země původu („do Pákistánu se vrátit nemůže, protože tam má problém, jeho rodině bylo vyhrožováno a jeho otec kvůli tomu musel ukončit své podnikání.“)
7. Formální žádost o mezinárodní ochranu, jak ji žalobce sepsal, mu byla předložena cizineckou policií v zařízení pro zajištění cizinců Bálková bez náležitého vysvětlení, jakým způsobem má být tento formulář vyplněn. Žalobce navíc považoval takový úkon ve vztahu ke státním orgánům již proveden, když obavy ze svého návratu do

země původu jednou v protokolu zmínil a nikterak nerozlišoval, zda v dané chvíli, při podávání žádosti o azyl, jedná ve vztahu k cizinecké policii, nebo ve vztahu k Ministerstvu vnitra.

8. Řádný průběh řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany je také v zájmu žalobce a nemá důvod se úkonům v rámci tohoto řízení nijak vyhýbat. Žalobce navíc poukázal na fakt, že na území Evropské unie (konkrétně v Bratislavě, v Slovenské republice) žije jeho přítelkyně, K.H., s kterou je už 8 měsíců v trvalém partnerském svazku.
9. Na závěr žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posuzoval všechny zákonné možnosti pro řešení případu, zejména ve vztahu k § 47 zákona o azylu. I když je ve vztahu k žalobci možné konstatovat minulé nezákonné jednání, když pobýval na území Evropské unie po uplynutí maximální doby pobytu podle svého víza, domnívá se žalobce, že tato jediná negativní zkušenost správního orgánu by neměla automaticky vést k celkové ztrátě důvěry správního orgánu k žalobci a k nutnosti jeho zajištění.
10. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
12. S námitkou, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečná formulace důvodů zajištění dle § 46a odst. písm. e) zákona o azylu žalovaný nesouhlasil. V případě zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu musí být splněny kumulativně tři skutečnosti: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v zařízení pro zajištění cizinců, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný disponoval informacemi, že žalobce svévolně dlouhodobě neoprávněně pobýval na území ČR i dalších států EU, a to bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, když žalobce naposledy přicestoval do Německa dne 31. 8. 2015 a od té doby nepřetržitě pobýval na území států schengenského prostoru. Žalobce se zcela vědomě a úmyslně porušil veřejného

pořádku dopouštěl až dosud, když se zcela vědomě vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem na území ČR a dalších států EU, když na jejich území opakovaně neoprávněně vstupoval a pobýval zde. Svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany podal právě v okamžiku, kdy byl po neoprávněném překročení hranice do Německa kontrolován a zadržen policií a navrácen na území ČR, po zahájení správního řízení o vyhoštění a po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. O mezinárodní ochranu požádal tedy teprve v momentě, kdy se jeho vyhoštění stalo díky jeho zadržení reálným. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného v případě žalobce byly dány. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu teprve po více než dvou letech nepřetržitého pobytu na území států EU, přičemž během tohoto pobytu měl nepochybně možnost tuto žádost podat. Z jednání žalobce je tak zcela zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zcela účelově, a to především, aby se žalobce vyhnul správnímu vyhoštění a zajištění a mohl setrvat na území České republiky a států EU.

13. Žalovaný konstatoval, že všechny tři podmínky v případě žalobce byly v době vydání napadeného rozhodnutí a za daných zjištěných skutečností naplněny a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právních předpisů České republiky, ale EU. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem jednání žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
14. Žalovaný připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelé brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
15. Žalovaný také dostatečně zvažoval možné alternativy uvedené v § 47 zákona o azylu a na základě všech okolností dospěl k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu České republiky a EU.
16. K samotné době zajištění žalovaný uvedl, že má za to, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro

závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu. Žalovaný trval na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince v ZZC neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti (např. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013-42).

17. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

18. Soud neshledal žalobu důvodnou.

19. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalobce nenavrhl do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

20. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

21. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o mezinárodní ochrany*

- a. zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo*
- b. osobně se hlásit na ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“

22. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

23. Ze správního spisu vyplývá, že dne 11. 1. 2018 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce byl dne 9. 1. 2018 kontrolován německými policisty v linkovém autobuse firmy Flixbus na lince Praha – Düsseldorf a prokázal se cestovním dokladem, ve kterém měl vyznačeno německé schengenské vízum typu C s platností do 9. 6. 2018, přičemž ale poslední vyznačené datum vstupu žalobce na území Schengenského prostoru bylo 31. 8. 2015. Bylo tedy zjištěno, že překročil povolenou dobu pobytu v délce 90 dní a 10. 1. 2018

byl v rámci readmisní dohody mezi ČR a Spolkovou republikou Německo (dále jen „Německo“) předán na území ČR, kde byl zajištěn. OPKPE Plzeň bylo zjištěno, že žalobce má v cestovním dokladu razítko vstupu na území Schengenského prostoru dne 20. 6. 2015 a následný výstup ke dni 13. 7. 2015, další vstup ke dni 25. 7. 2015, dne 19. 8. 2015 pak podle svého cestovního dokladu vstoupil na území Pákistánu a do Schengenského prostoru opět vstoupil dne 31. 8. 2015, přičemž výstupní razítko v jeho cestovním dokladu chybí. Žalobce tedy opakovaně překročil povolenou dobu pobytu a od 10. 10. 2015 pak pobýval na území států Schengenského prostoru neoprávněně bez jakéhokoli povolení k pobytu.

24. Z tohoto důvodu bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že nadále nebude respektovat své povinnosti a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
25. Dne 12. 1. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl pouze své osobní údaje.
26. Soud nejprve uvádí, že o mezinárodní ochranu žalobce požádal teprve poté, co byl po neoprávněném překročení hranice do Německa kontrolován a zadržen policií a navrácen na území ČR, po zahájení správního řízení o vyhoštění a po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po více než dvou letech nepřetržitého pobytu na území evropských států. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem jednání žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem
27. Dále námitky žalobce směřovaly k nedostatečnému odůvodnění délky zajištění. Ke stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45), v němž uvedl, že *„nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42“* a dále pokračoval, že *„V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmito uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008*

Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.“

28. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc. Soud z nich proto bez dalšího vychází. Konstatuje, že žalovaný vystavěl úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, na konkrétních a specifických okolnostech daného případu, jež plynou z kontextu napadeného rozhodnutí. Zejména přihlédl k nelegálnímu pobytu, neučinění žádných kroků k legalizaci pobytu, vědomému a svévolnému porušování právního řádu ČR. Se stanovením maximální možné doby zajištění zdejší soud souhlasí, neboť dosavadní způsob chování žalobce na území ČR nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od dosavadního způsobu chování na území ČR a podřídit se pravidlům nastaveným zákonem o pobytu cizinců a zákonem o azylu. Na závěr soud uvádí, že odůvodnění doby zajištění nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.
29. K námitce, že z rozhodnutí není zřejmé, jaké úkony bude se žalobcem po dobu 110 dnů v průběhu azylového řízení nutné vykonat, soud dále uvádí, že použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: (1) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, (2) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, (3) možnost žadatele podat žádost o mezinárodní ochranu dříve; k tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 1Azs 328/2016-28). Nejenže zákon nestanoví povinnost správního orgánu vypočítat úkony, kterých by se žadatel měl účastnit, podle soudu je dokonce nemožné takový výčet provést, neboť na počátku řízení, kde prvním úkonem je právě vydání rozhodnutí o zajištění, nelze předvídat všechny úkony, jež správní orgán bude muset provést.
30. Soud dále vycházel ze závěru, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, čj. 4Azs 9/2017-31: „Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“

31. Zdejší soud tedy shledal, že správní orgán náležitě formuloval a odůvodnil ony objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, když vzal na str. 4 a násl. napadeného rozhodnutí v úvahu pobytovou historii žalobce; zohlednil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, zohlednil podání žádosti v době, kdy se vyhoštění vzhledem k zajištění stalo reálným, jakož i vědomé nerespektování povinnosti vycestovat; ze všech těchto důvodů dovodil závěr, že žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Tím pádem byla naplněna i druhá věta citované pasáže rozsudku č. j. 4Azs 9/2017-31, tj. účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění. A dále, jestliže byly formulovány důvody zajištění, nic nebrání tomu, aby bylo zkoumáno, zda trvají.
32. Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48: *„Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“*
33. Soud zkoumal, jak žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu vskutku svědčily pro závěr, k němuž žalovaný nakonec dospěl. Těmito okolnostmi byly, že žalobce dlouhodobě pobýval na území členský států EU, včetně ČR, neoprávněně po uplynutí platnosti jeho pobytového oprávnění. Skutečnosti, které jej dle jeho tvrzení vedly k odjezdu z vlasti, mu byly známy již před zajištěním policií, i přesto ale během svého pobytu nepodal žádost o mezinárodní ochranu, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Dále žalobce vědomě porušoval veřejný pořádek, když se zcela vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem na území ČR a dalších států EU, když na jejich území opakovaně neoprávněně vstupoval a pobýval zde. Žalovaný správní orgán tudíž individualizovaným způsobem vyhodnotil situaci žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž

jeho závěry mely oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu včetně toho, co žalobce sám sdělil.

34. V tomto konkrétním případě je tedy z odůvodnění rozhodnutí patrné, že zajištění účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany mírnějším způsobem nepovažoval žalovaný za dostatečné proto, že žalobce dlouhodobě a vědomě nerespektoval právní řád ČR i jemu uložené povinnosti a jednal zcela účelově (mezi důvody patří mj. pobyt bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, nevycestování). Je proto možné shrnout, že žalovaný se dostatečně vypořádal s možností uplatnění zvláštních opatření namísto zajištění, z odůvodnění rozhodnutí byly jasně seznatelné úvahy, kterými se žalovaný řídil. Žalovaný tedy dostatečně posoudil, zda jsou dány důvody pro zajištění, a uvedl, proč nepovažuje zvláštní opatření za postačující.
35. Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 a § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a také porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy a přijímací směrnice.
36. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 12. února 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně